

Av president Boyd K. Packer

President for De tolv apostlers quorum

Dale Carnegie, en kjent amerikansk forfatter og foreleser, mente at enhver har evnen til å øke summen av verdens lykke "ved å uttrykke oppriktig verdsettelse til en som er ensom eller motløs." Han sa: "Kanskje du vil glemme i morgen de vennlige ordene du sier i dag, men mottakeren vil kanskje verdsette dem resten av sitt liv."¹²

Måtte vi begynne nå, i dag, å uttrykke kjærlighet til alle Guds barn, enten de er våre familiemedlemmer, våre venner, bare bekjente eller vilt fremmede. Når vi står opp hver morgen, la oss bestemme oss for å reagere med kjærlighet og vennlighet på alt som måtte komme vår vei.

Mine brødre og søstre, Guds kjærlighet til oss er større enn vi kan fatte. På grunn av denne kjærligheten sendte han sin Sønn, som elsket oss nok til å gi sitt liv for oss for at vi skulle få evig liv. Når vi begynner å forstå denne uforlignelige gaven, vil vårt hjerte bli fylt med kjærlighet til vår evige Fader, til vår Frelser og til hele menneskeheten. Jeg ber inderlig om at det må være slik, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Matteus 22:36–39.
2. Markus 12:31.
3. 1 Johannes 4:21.
4. Lukas 23:34.
5. Ukjent forfatter, i Richard L. Evans, "The Quality of Kindness," *Improvement Era*, mai 1960, 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball (1982), 483.
7. Se "Injured Boy Flown to Safety," *Daily Sitka Sentinel* (Alaska), okt. 22, 1981.
8. Moroni 7:47.
9. Gordon B. Hinckley, "La kjærlighet være ledestjernen for ditt liv," *Lys over Norge*, juli 1989, 58.
10. Se Lære og pakter 121:43.
11. "Maud Muller," i *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1878), 206; uthevelse tilføyd.
12. Dale Carnegie, i for eksempel Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), 54.

Vitnet

Jeg vil fortelle dere om de sannheter som er av størst verdi å kjenne.

Tider med krig eller usikkerhet pleier å skjerpe vårt fokus på ting som virkelig betyr noe.

2. verdenskrig var en tid med stor åndelig forvirring for meg. Jeg hadde forlatt mitt hjem i Brigham City i Utah med bare glør av et vitnesbyrd, og følte behov for noe mer. I løpet av noen uker var nesten hele avgangsklassen vår på vei til krigsområdet. Mens jeg var stasjonert på øya Ie Shima like nord for Okinawa i Japan, strevde jeg med tvil og usikkerhet. Jeg ønsket et personlig vitnesbyrd om evangeliet. Jeg ville vite!

I løpet av en søvnløs natt forlot jeg teltet og gikk inn i en bunker som hadde blitt laget ved å stille opp 200-liters drivstoff-fat fylt med sand, og sette dem oppå hverandre for å danne en avsperring. Det var ikke noe tak, så jeg krabbet inn, så opp på den stjerneklare himmelen og knelte ned for å be.

Nesten midt i setningen hendte det. Jeg kunne ikke beskrive for dere hva som skjedde om jeg ville. Det er mer enn jeg evner å uttrykke, men det er like tydelig i dag som det var den natten for mer enn 65 år siden. Jeg visste at det var en svært privat, svært personlig tilkjenneivelse. Endelig

visste jeg selv. Jeg visste med sikkerhet fordi det hadde blitt gitt meg. Etter en tid krabbet jeg ut av denne bunkeren og gikk, eller svedde, tilbake til sengen. Resten av natten følte jeg glede og ærefrykt.

Jeg tenkte på ingen måte at jeg var spesiell, snarere at hvis dette kom til meg, kunne det komme til hvem som helst. Det tror jeg fortsatt. I årene siden har jeg lært å forstå at en slik opplevelse både er et lys å følge og en byrde å bære.

Jeg vil fortelle dere om de sannheter som er av størst verdi å kjenne, det som jeg har lært og erfart gjennom nesten 90 år av livet og over 50 år som generalautoritet. Mye av det jeg har lært, faller inn i kategorien ting som ikke kan undervises, men som kan læres.

I likhet med de fleste ting av stor verdi, kommer kunnskap av evig verdi bare gjennom personlig bønn og overveielse. Dette, sammen med faste og skriftstudium, vil innby Den hellige ånds tilskyndelser, åpenbaringer og hvisken. Dette gir oss instruksjoner fra det høye mens vi lærer bud på bud.

Åpenbaringene lover at "hvilket som helst intelligent prinsipp vi

tilegner oss i dette liv, vil være med oss i oppstandelsen”, og at “kunnskap og intelligens [oppnås] gjennom vår flid og lydighet” (L&p 130:18–19).

En evig sannhet som jeg har fått vite, er at Gud lever. Han er vår Fader. Vi er hans barn. “Vi tror på Gud den evige Fader og på hans Sønn Jesus Kristus og på Den Hellige Ånd” (1. trosartikkel).

Av alle de andre titlene som han kunne ha brukt, valgte han å bli kalt “Fader”. Frelseren befalte: “Slik skal dere da be: Fader vår, du som er i himmelen” (3 Nephi 13:9; se også Matteus 6:9). Hans bruk av navnet “Fader” er en lærdom for alle når vi forstår hva som er viktigst i livet.

Foreldreansvar er et hellig privilegium, og avhengig av trofasthet kan

det være en evig velsignelse. Det endelige mål med enhver aktivitet i Kirken er at en mann og hans hustru og deres barn kan være lykkelige hjemme.

De som ikke gifter seg eller ikke har barn, blir ikke utelatt fra de evige velsignelsene de søker, men som i denne omgang er utenfor deres rekkevidde. Vi vet ikke alltid hvor eller når velsignelser vil komme, men løftet om evig forøkelse vil ikke bli nektet noen som er trofast og som inngår og holder hellige pakter.

Deres hemmelige lengsel og tårevåte bønner vil gjøre inntrykk på både Faderen og Sønnen. Dere vil få en personlig forsikring fra dem om at deres liv vil bli fullstendig og at ingen velsignelse som er nødvendig, vil gå tapt for dere.

Som en Herrens tjener som handler i det embete jeg har blitt ordinert til, gir jeg dem som er i slike omstendigheter, et løfte om at det ikke vil være noe som er avgjørende for deres frelse og opphøyelse, som ikke i rett tid vil hvile over dere. Armer som nå er tomme, vil bli fylt, og hjerter som nå verker på grunn av knuste drømmer og lengsel, vil bli leget.

En annen sannhet jeg har fått visshet om, er at Den hellige ånd finnes. Han er det tredje medlem av Guddommen. Hans oppgave er å vitne om sannhet og rettferdighet. Han tilkjenner seg på mange måter, blant annet ved følelser som fred og bekrefteelse. Han kan også gi trøst, veiledning og korrigerende ved behov. Den hellige ånds veiledning opprettholdes gjennom hele livet ved å leve rettskaffent.

Den hellige ånds gave overdras ved en ordinans i evangeliet. En med myndighet legger sine hender på hodet til et nytt medlem av Kirken og uttaler ord som disse: “Motta Den hellige ånd.”

Mexico City, Mexico

Denne ordinansen alene forandrer oss ikke på en merkbar måte, men hvis vi lytter og følger tilskyndelsene, vil vi bli velsignet med Den hellige ånd. Enhver sønn eller datter av vår himmelske Fader kan få vite at Moronis løfte er sant: “Ved Den Hellige Ånds kraft kan dere vite *sannheten* i alle ting” (Moroni 10:5; uthevelse tilføyd).

En guddommelig sannhet som jeg har fått visshet om, er mitt vitnesbyrd om vår Herre Jesus Kristus.

Det som er viktigst, som underbygger alt vi gjør og er forankret i åpenbaringene, er Herrens navn, som er den myndighet vi handler ved i Kirken. Hver bønn som fremsies, selv av små barn, avsluttes i Jesu Kristi navn. Enhver velsignelse, enhver ordinans, enhver ordinasjon, enhver offisiell handling utføres i Jesu Kristi navn. Det er hans kirke, og den er oppkalt etter ham – Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige (se L&p 115:4).

Vi har den store hendelsen i Mormons bok hvor nephittene ba til Faderen i hans navn. Herren viste seg og spurte:

“Hva vil dere jeg skal gi dere?”

Og de sa til ham: Herre, vi vil at du skal fortelle oss hva vi skal kalle denne kirken, for det er ordstrid blant folket om denne saken.

Og Herren sa til dem: Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hva kommer det av at folket knurrer og strides om dette?

Har de ikke lest Skriftene som sier at dere må påta dere Kristi navn, som er mitt navn? For ved dette navn skal dere kalles på den siste dag.

Og hver den som påtar seg mitt navn og holder ut til enden, skal bli frelst...

Derfor, hva som helst dere gjør, skal dere gjøre i mitt navn. Derfor skal dere kalle kirken ved mitt navn, og

dere skal påkalle Faderen i mitt navn og be ham velsigne kirken for min skyld” (3 Nephi 27:2–7).

Det er hans navn, Jesus Kristus, “for det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved” (Apostlenes gjerninger 4:12).

I Kirken vet vi hvem han er: Jesus Kristus, Guds Sønn. Han er Faderens enbårne. Han er den som ble slått ihjel og den som lever igjen. Han er vår talsmann hos Faderen. “Husk at det er på vår Forlørsers klippe som er Kristus, Guds Sønn, at dere må bygge deres grunnvoll” (Helaman 5:12). Han er ankeret som holder oss og beskytter oss og vår familie gjennom livets stormer.

Hver søndag over hele verden hvor forsamlinger møtes av enhver nasjonalitet eller ethvert tungemål, blir nadverden velsignet med de samme ord. Vi påtar oss Kristi navn og minnes alltid ham. Dette blir innprentet i oss.

Profeten Nephi erklærte: “Vi taler om Kristus, vi gleder oss i Kristus, vi forkynner om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med våre profetier så våre barn kan vite hvilken kilde de kan se hen til for å få forlatelse for sine synder” (2 Nephi 25:26).

Hver av oss må oppnå vårt eget personlige vitnesbyrd om vår Herre Jesus Kristus. Vi deler så dette vitnesbyrdet med vår familie og andre.

I alt dette må vi huske at det finnes en motstander som personlig prøver å forstyrre Herrens verk. Vi må velge hvem vi vil følge. Vi beskyttes ganske enkelt ved å bestemme oss for å følge Frelseren og sørge for at vi trofast holder oss på hans side.

I Det nye testamente skriver Johannes at det var noen som var ute av stand til å forplikte seg til Frelseren

og hans læresetninger, og “etter dette trakk mange av hans disipler seg tilbake og gikk ikke lenger omkring med ham.

Jesus sa da til de tolv: Vil også dere gå bort?

Simon Peter svarte ham: Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord,

og vi tror og vet at du er Guds Hellige” (Johannes 6:66–69).

Peter hadde oppnådd det som kan læres av enhver som følger Frelseren. For å være trofast viet til Jesus Kristus, aksepterer vi ham som vår Forløser og gjør alt i vår makt for å etterleve hans læresetninger.

Etter alle årene jeg har levd og undervist og tjent, etter de millioner av kilometer jeg har reist over hele verden, med alt jeg har opplevd, er det én stor sannhet jeg ønsker å dele med dere. Det er mitt vitnesbyrd om Frelseren Jesus Kristus.

Joseph Smith og Sidney Rigdon skrev følgende etter en hellig opplevelse:

“Og nå, etter de mange vitnesbyrd som er gitt om ham, er dette vitnesbyrd som vi gir om ham, det siste av dem alle: At han lever!

For vi så ham” (L&p 76:22–23).

Deres ord er mine ord.

Jeg tror og jeg vet at Jesus er Kristus, Guds Sønn, og at han lever. Han er Faderens enbårne, og “ved ham og gjennom ham og av ham blir og ble verdener skapt, og deres innbyggere er født sønner og døtre av Gud” (L&p 76:24).

Jeg bærer vitnesbyrd om at Frelseren lever. Jeg *kjenner* Herren. Jeg er hans vitne. Jeg vet om hans store offer og evige kjærlighet til alle vår himmelske Faders barn. Jeg bærer mitt spesielle vitnesbyrd i all ydmykhet, men med absolutt visshet i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste William R. Walker

i De sytti

Vær tro mot pakten

Hver av oss vil bli rikelig velsignet hvis vi kjenner historiene om tro og offer som fikk våre forfedre til å slutte seg til Herrens kirke.

Jeg elsker Kirkens historie. I likhet med mange av dere, blir min egen tro styrket når jeg lærer om våre forfedres bemerkelsesverdige plikttroskap da de tok imot evangeliet og var tro mot pakten.

For en måned siden feiret 12 000 fantastiske ungdommer fra Gilbert Arizona tempeldistrikt ferdigstillingen av sitt nye tempel med en inspirerende forestilling hvor de viste sin beslutning om å leve rettskaffent. Temaet for feiringen var “Vær tro mot pakten”.

Akkurat som de trofaste ungdommene i Arizona har gjort, skulle enhver siste-dagers-hellig forplikte seg til å være tro mot pakten.

Salmen lyder “tro mot den pakt våre fedre har elsket” (“Skal det unge Sion glemme,” *Salmer*, nr. 183).

Vi kan tilføye: “Tro mot den pakt våre besteforeldre har elsket.”

Jeg lurte på om hver av de entusiastiske ungdommene i Arizona kjente sin egen kirkehistorie – om de kjente historien om hvordan *deres* familie ble medlem av Kirken. Det ville være fantastisk om enhver siste-dagers-hellig kjente sine forfedres historier om omvendelse.

Om dere er etterkommere av pionerer eller ei, er mormonpionerens

arv av tro og offer deres arv. Dette er Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges edle arv.

Et av de mest fantastiske kapitler i Kirkens historie fant sted da Wilford Woodruff, en Herrens apostel, forkynte Jesu Kristi gjengitte evangelium over hele Storbritannia i 1840 – bare 10 år etter at Kirken ble opprettet.

Wilford Woodruff og andre apostler hadde konsentrert sitt arbeid i områdene rundt Liverpool og Preston i England, med betydelig fremgang. Eldste Woodruff, som senere ble Kirkens president, ba stadig Gud om å veilede ham i dette svært viktige arbeidet. Hans bønner førte til inspirasjon om å dra til et annet sted for å forkynne evangeliet.

President Monson har lært oss at når vi får inspirasjon fra himmelen om å gjøre noe, gjør vi det nå – vi utsetter det ikke. Det var nøyaktig det Wilford Woodruff gjorde. Med klar veiledning fra Ånden om å “dra sydover”, dro eldste Woodruff nesten umiddelbart til en del av England som heter Herefordshire – et landbruksområde sydvest i England. Her møtte han en velstående bonde som het John Benbow, hvor han ble ønsket velkommen “med glede og takknemlighet” (Wilford Woodruff,